

Ένας περιστρεφόμενος ανεμιστήρας που διαθέτε επτά χειροκίνητους τροχούς, έργο του Κινέζου Ντινγκ Χουάν (Β' αιώνας, επί δυναστείας των Χαν), είναι η πρώτη γνωστή μας μηχανή ψύξης της ατμόσφαιρας. Η εφεύρεσή του τελειοποιήθηκε έτσι ώστε, στα 747, ο αυτοκράτορας Χουανζονγκ να διαθέτει «αίθουσα δροσιάς» με ανεμιστήρες που έστελναν τον αέρα να περάσει μέσα από πίδακες νερού και να δροσίζει τον χώρο. Τον ίδιο καιρό, στη Βαγδάτη, ο εκεί χαλίφης έβαζε τους δούλους του να κάνουν αέρα πάνω από κομμάτια πάγου, για να δροσίζεται.

Ο σπουδαίος Άγγλος χημικός Μίκαελ Φαραντάι (1791 – 1867) ήταν αυτός που ανακάλυψε ότι μπορούσε να δημιουργήσει ψύξη με την εξάτμιση της αμμωνίας. Ο πρόδρομος των αϊκοντίσιον δημιουργήθηκε, από τον γιατρό Τζον Κόρι, το 1834 στη Φλόριδα της Αμερικής: Ήταν ένας συμπιεστής αέρα που ανακυκλωνόταν και πάγωνε με την κυκλοφορία νερού, έτσι ώστε να ανακουφίζονται οι ασθενείς του που ψήνονταν από τον κίτρινο πυρετό.

Ο Γουίλς Χάβιλαντ Κάρριερ (Willis Haviland Carrier) ήταν ο πρώτος που παρουσίασε ένα κλιματιστικό μηχάνημα χώρου: Στα 1902, στις Συρακούσες της Νέας Υόρκης, εγκατέστησε σε ένα τυπογραφείο μια συσκευή που ρύθμιζε θερμοκρασία και υγρασία στα επιθυμητά επίπεδα. Το αποτέλεσμα ήταν παραπάνω από επιτυχημένο με συνέπεια να δημιουργηθεί η βιομηχανία Κάρριερ που ακόμα δραστηριοποιείται στον κλιματισμό και εργασιακών χώρων.

Στη Νότια Καρολίνα, ο Στιούαρτ Κράμερ προσπαθούσε να δημιουργήσει πρόσθετη υγρασία στο κλωστοϋφαντήριό του. Έκανε αίτηση για δίπλωμα ευρεσιτεχνίας και χρησιμοποίησε τη λέξη «κλιματισμός» προκειμένου να ορίσει αυτό που δημιουργούσε. Ήταν το 1906 και ο όρος έμεινε.

Είκοσι δύο χρόνια αργότερα, στα 1928, ο Midgley Thomas, Jr. δημιούργησε το «φρέον» διευκολύνοντας τη διαδικασία ψύξης. Τα κλιματιστικά ξεκίνησαν να μπαίνουν στα σπίτια των ευκατάστατων. Από τη δεκαετία του '50, γενικεύτηκαν. Σήμερα, οι προσπάθειες στρέφονται στη δημιουργία λιγότερο ενεργοβόρων και πιο φιλικών στο περιβάλλον κλιματιστικών.

(Εθνος της Κυριακής, 23.5.2010) (τελευταία επεξεργασία, 15.9.2010)